

“Το παράδειγμα του δύσπιστου Θωμά”

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ (Κυκκώτη)

Μέσα στη χαρά της Αναστάσεως προβάλλει η Εκκλησία μας το παράδειγμα του δύσπιστου Θωμά. Δύσπιστος είναι αυτός που για να πιστέψει κάτι θέλει να δει αποδείξεις. Η Εκκλησία μας όμως δεν τονίζει την απιστία του Θωμά, αλλά το μεγαλείον της ομολογίας του για τη Θεότητα του Ιησού Χριστού. Ταυτόχρονα η ιστορία του Αποστόλου Θωμά αποτελεί δίδαγμα για όλους εκείνους που κάποια στιγμή, έστω και καλοπροαίρετα, περνούν μέσα από το στάδιο της δυσπιστίας.

Ο Απόστολος Θωμάς για τρία ολόκληρα χρόνια ήταν κοντά στο Χριστό όπου είδε θαύματα και πράγματα, εντούτοις βρέθηκε να αμφισβητεί για την Ανάσταση του Χριστού, επιμένοντας ν' αγγίξει και να ψηλαφίσει τα σημάδια των καρφιών του σταυρωμένου σώματος του Ιησού.

Η έννοια της δυσπιστίας έχει καλοπροαίρετο χαρακτήρα ή κακοπροαίρετο.

Έχει καλοπροαίρετο χαρακτήρα όταν δυσκολεύεσαι να πιστέψεις κάτι γιατί σου φαίνεται απίθανον και ζητάς περισσότερα στοιχεία, περισσότερες πληροφορίες για να πεισθείς.

Έχει όμως η δυσπιστία και κακοπροαίρετον χαρακτήρα όταν απορρίπτεις κάτι που

μπορεί να σε βοηθήσει απλώς και μόνο γιατί είσαι προκατελλειμμένος αρνητικά με ό,τι δεν μπορείς να κατανοήσεις. Αυτή είναι απιστία.

Φυσικά ο όρος απιστία έχει πολλές σημασίες, όπως η απιστία ανάμεσα σε συζύγους όταν η αγάπη τους αρχίζει να ξεφτίζει. Πέραν όμως από τον ηθικό και υλικό χαρακτήρα της απιστίας υπάρχει κι ο θρησκευτικός χαρακτήρας της απιστίας. Είναι η περίπτωση που ο άνθρωπος πέφτει στην πλάνη της απορρίψεως κάθε θρησκείας και θρησκευτικότητας.

Είναι η περίπτωση που ο άνθρωπος γίνεται αλαζόνας, υπερόπτης και εγωιστής, που ισοπεδώνει τα πάντα, που απορρίπτει τα πάντα, για να δίνει μια αποκλειστική προτεραιότητα στον εαυτό του, στο εγώ του, στον εγωισμό του. Μπορεί όμως ένας να είναι άπιστος και στη σχέση του με την σύγχρονη επιστήμη, όπου αδυνατεί να εμπιστευθεί τα νέα δεδομένα της επιστήμης κι επιμένει να ζει μέσα στο σκοταδισμό του.

Στο χώρο της θρησκείας ο θρησκευτικός φανατισμός τυφλώνει τον άνθρωπο και δεν βλέπει με το Φώς της Επιστήμης τα πράγματα γύρω του, λες και ζει σε άλλο πλανήτη. Αυτό συμβαίνει τώρα με όσους αρνούνται τις προτάσεις της επιστημονικής Ιατρικής Κοινότητας και του Διεθνούς Οργανισμού Υγείας του ΟΗΕ και τις αποφάσεις των Κυβερνήσεων πώς να προστατέψουν τους Λαούς τους και ολόκληρη την Ανθρωπότητα από την άμεση απειλή του θανάτου από τον κορωνοϊό.

Η σημερινή Ευαγγελική Περικοπή αναφέρεται στην καλοπροαίρετη απιστία όπου ο άνθρωπος με καλή πρόθεση αναζητάει περισσότερες μαρτυρίες για να μπορέσει να πιστέψει ό,τι δυσκολεύεται να πιστέψει λόγω της περιορισμένης γνώσεώς του.

Θα μπορούσαμε ακόμη να πούμε ότι προβάλλοντας η Εκκλησία μας το παράδειγμα του δύσπιστου Θωμά, έρχεται να μας παρηγορήσει και να μας ενθαρρύνει και να μας στηρίξει όταν περνάμε κι εμείς αυτό το στάδιο της δυσπιστίας του Αποστόλου Θωμά. Αν δηλαδή ένας από τους Αποστόλους του Χριστού που έζησε από κοντά τόσα θαύματα του Χριστού έφθασε στο σημείο να αμφισβητεί την Ανάσταση και τη θεότητα του Χριστού, δεν είναι επίσης δυνατόν μερικοί από εμάς, μετά από δύο χιλιάδες χρόνια, που δεν ζήσαμε προσωπικά τα θαύματα του Χριστού, να περνάμε κάποιες στιγμές μέσα απ' αυτό το στάδιο της αμφιβολίας, που στην πραγματικότητα είναι έκφραση δυσπιστίας;

Πρέπει όμως στις δύσκολες στιγμές της δοκιμασίας της δικής μας δυσπιστίας με υπομονή, προσευχή και την πνευματική καθοδήγηση του πνευματικού μας να ενισχύσουμε τη πίστη μας. Το παράδειγμα του Αποστόλου Θωμά έρχεται να μας παρηγορήσει και ταυτόχρονα να μας υπενθυμίσει τη δική του ομολογία για το

πρόσωπο του Ιησού Χριστού ως του αληθινού Θεού.

Το σημαντικό σημείο της σημερινής Ευαγγελικής Περικοπής δεν είναι τόσο η δυσπιστία του άπιστου Θωμά, αλλά η ομολογία της πίστεως του Αποστόλου Θωμά ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός και ο Λόγος του Θεού, ο Κύριος μας και ο Θεός μας.

Η πραγματική εκ μέρους μας συνειδητοποίηση για την Θεότητα του Χριστού εκδηλώνεται με την αποφασιστικότητα μας να ακολουθούμε τις θείες Του εντολές. Να ζούμε σύμφωνα μ' αυτές για όλη μας τη ζωή. Αυτό ακριβώς που έκαναν όλοι οι Απόστολοι του Χριστού, όπως ο Απόστολος Θωμάς κι όλοι οι άγιοι της Εκκλησίας μας.

Το πλαίσιο μέσα στο οποίο μπορούμε να ακολουθούμε το παράδειγμα των αγίων μας είναι μέσα από την άδολη κι αδιάκριτη αγάπη μας προς κάθε άνθρωπο που χρειάζεται την βοήθεια μας, μαύρον, άσπρο, συγγενή, φίλον, άγνωστον, μικρόν, μεγάλον. Όπως ακριβώς θα έκανε ο Χριστός κι οι μαθητές του και οι άγιοι μας προς τον κάθε άνθρωπο.

Αυτοί που μας αδικούν και μας πικραίνουν και μας πονούν, ζουν και αποφασίζουν και συμπεριφέρονται μέσα στον αμαρτωλό ατομισμό τους, χωρίς να μπορούν να διανοηθούν ότι υπάρχει Θεός, που τα κρίνει όλα και θα αποδώσει δικαιοσύνη και προστασία στους αδικημένους και στους πονεμένους. Το χειρότερο όμως είναι ότι αυτοί που κάνουν αδικίες σε βάρος κάποιου, κάποιος άλλος, θα επιτρέψει ο Θεός να τον αδικήσει περισσότερο, να πονέσει περισσότερο και να υποφέρει περισσότερο και αυτός και η οικογένεια του κι η τοπική του κοινωνία και η Χώρα του . Αυτό είναι βασικό δίδαγμα της Αγίας Γραφής μέσα από την ιστορία της Βαβυλώνιας αιχμαλωσίας των Εβραίων και πολλών άλλων παραδειγμάτων από τα βιβλία των Προφητών, όταν οι άνθρωποι έκαναν αδικίες σε βάρος των συνανθρώπων τους. Θερίζουμε ότι σπέρνουμε, η προστασία του Θεού για τον κάθε άνθρωπο εξαρτάται από την προστασία που προσφέρει ο κάθε άνθρωπος στον συνάνθρωπο του. Αδικούμε τον συνάνθρωπο μας όταν μπορούμε να τον βοηθήσουμε και δεν το κάνουμε. Η πρόνοια του Θεού όμως επιφέρει τελικά δικαιοσύνη.

Η σημερινή ομολογία του Αποστόλου Θωμά για τη Θεότητα του Ιησού Χριστού, αποτελεί μαρτυρία ότι χωρίς οδηγό στη ζωή μας τον Ιησού Χριστό, είναι ως να επιλέγουμε, να πορευθούμε στο σκοτάδι της αμαρτίας και της αδικίας, να αδικήσουμε τον συνάνθρωπό μας, να τον κάνουμε να υποφέρει και τελικά να αδικήσουμε και τον εαυτό μας και τους οικείους μας και να πονέσουμε στη ζωή για πράγματα που ποτέ μας δεν διανοηθήκαμε ότι θα μας συμβούν με μεγάλες ανθρώπινες οικογενειακές τραγωδίες. Όταν ο Ιησούς Χριστός μας λέει “χωρίς

εμού ού δύνασθε ποιείν ουδέν”, εννοεί την επιτέλεση του καλού, γιατί “ο Θεός αγάπη εστί και ο μένων εν τη αγάπη, εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ”.
